

det ulykkelige Tilfælde, at et Barn, efter at have været paa en af disse Anstalter en Tid, viser sig at være uheldbredeligt, er det en overordentlig Byrde for dem at have Barnet hjemme, ligesom de heller ikke kunne sjenke det en saadan Omforg, som ønskeligt er. Jeg finder derfor, at den Lante, som er fremsat fra Folkethingets Side om Oprettelse af Asyl for til vedvarende Ophold for uheldbredelige aandsvage Børn, er en Lante, som fortjener alvorlig Overveielse og Støtte. Jeg vil derfor meget indstændig henstille til den ærede Minister at lade sig det være magtpaaliggende at søge at forberede de videre Skridt, som maatte være nødvendige til at klare at fremkomme med Forslag til at realisere denne Lante. Ser man hen til Døvstumme- og Blindeinstitutterne, saa er det ganske vist, at foruden hvad der ydes ad privat Bei giver Staten ikke ubetydelige Bidrag til Oplærelse og Uddannelse af de Personer, som ere saa uheldige at være i dette Tilfælde, men fra det Vieblit, at de have naaet en vis Alder og ere udgaaede fra Anstalten som konfirmerede, er de, saa vidt mig bekendt, overlade til sig selv, naar undtages, hvad der er gjort for dem ad privat Bei. Det maa ganske vist paaskønnes, at der er gjort ikke saa lidt ad privat Bei, men jeg tror dog, at Erfaringen har viist, at hvad der er gjort, eller hvad der kan ventes gjort, navnlig da der er en saadan Mangfoldighed af Omraader, hvor den almindelige Godgjørenhed paataldes, virkelig er i høi Grad usuldkomment i Forhold til det Formaal, her ligger for. Jeg vilde saaledes ogsaa i denne Henseende finde det ganske naturligt at betragte det som et Held for Samfundet, hvis det gjorde, hvad der laa indenfor Nærmelighedens Grændser, for at fikke disse Mennesker en saa taalelig Tilværelse som muligt i den øvrige Del af deres Liv, for at de ikke ligesom skulle være henviste til at falde Fattigvæsenet til Byrde, naar de ikke have Familie eller Benner, som kunne give dem en rimelig og taalelig Eksistens. Naar her tales om Uformuenhed paa disse forskellige Omraader, er det uregtelig et meget elastisk Begreb, og det er den store Del af Befolkningen, som egentlig kan komme ind under Begrebet Uformuende. Naar det er saa uheldigt, at et Medlem af Familien skal henses til en saadan Anstalt, og den skal betale for dets Ophold der i en Række af Aar, er den store Del af Befolkningen saa uformuende, at den umulig kan udrede en saadan Betaling, uden at sættes aldeles ud af sin Stilling; men kunne de ikke selv betale, bliver det Kommunens Sag at give en vis Krootabel. Det er imidlertid meget ydmygende og saarende for en Familie, der iøvrigt fører en selvstændig Tilværelse, saaledes ad en Omvei at skulle faae det Stempel paa sig, at den maa have Kommunens Hjælp. Navnlig af Hensyn til at komme bort derfra tror jeg, at det er meget nødvendigt, at man kommer til en forandret Stilling

for disse stakkels Ulykkeliges Vedkommende, navnlig hvor Forældrene ikke ere saaledes stillede, at de kunne have dem hjemme uden altfor store Savn, eller ikke have Naad til at betale, hvad der er forbundet med Opholdet paa en Anstalt. Der er en anden Art Anstalter, som omhandles i samme Konto, nemlig forskellige Opdragelsesanstalter, som faae Understøttelse. Jeg tror ogsaa, at der her er Omraader, hvor Samfundets Forpligtelse kunde udstrækkes noget videre, end det hidtil er fket. Vi have jo nemlig set en offentlig Beretning fra en af disse Anstalter, nemlig Høistensminde, om hvilken der kun er een Mening, nemlig den, at man maa paaskønne den Interesse og Dygtighed, det kjerlige, velvillige og opoffrende Sindelag, som lægger sig for Dagen ved Bestyrelsen af denne Anstalt, ligesom ogsaa den Personlighed, som har staaet i Spidsen for denne Anstalt, har bidraget til, at den har faaet meget betydelige Midler ad privat Bei; men desuagtet viser der sig en saadan Tilbagegang i Indtægter, samtidig med at Kravene til Hjælp voge, at der er et Misforhold i dens økonomiske Status. Jeg tror visseelig, at vi paa de Omraader ikke blot kunne men bør hjælpe, og jeg vil i den Henseende udtale, at den Hjælp, som kommer i rette Tid, er den bedste og billigste. Med disse Ord skal jeg anbefale de af mig nævnte Stiftelser til den ærede Kultusministers Velvillie.

Fallesen: Jeg skal tillade mig at begynde med en Hensstilling til den ærede Finansminister. Den vedrører den Institution under Kultusministeriet, som jeg vil omtale, og det maa derfor maaske være mig tilladt at tage det med her. Det er en Hensstilling om noget at formindke Pensionsbyrden; jeg haaber derfor, at den ikke vil møde Modstand fra nogen Side. Det er bekendt, at der dog er et vist Antal Egl. Skuespillere tilbage, og naar disse gaa af med Pension, beregnes denne baade efter deres Lønning og efter deres Føu. Der vil altsaa kunne komme et Tidspunkt i en Skuespillers Liv, hvor han siger til sig selv: „Derfor Du nu gaar af, vil Du faae den største Pension, Du kan faae; thi nu er Du saa svagelig, at spiller Du nogle Aar endnu, gaar Din Føu stadig nedad, og altsaa vil Din Pension hvert Aar forringes.“ Naar han nemlig har tjent i 30 Aar, kan han faae $\frac{2}{3}$ af sin Indtægt efter Pensionslovens Bestemmelse; og det Raisonnement maa stille sig for ham: „So længer Du bliver ved Theatret, desto ringere bliver Din Pension.“ Sagen er jo den, at enhver Kunstner, der i en længere Tid har virket ved Theatret, enhver Skuespiller maa i Tidens Løb blive mere eller mindre nervøs; der er saa godt som aldrig nogen Kunstner, der i en længere Aarrække har virket ved Skuepladsen, uden at han vil være nervesvækket, og han vil altid kunne faae Attest af en Læge for, at han er mere eller min-